

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a tres quarts menys cinc minuts de NOU del matí, **rés de Laudes**, i a les NOU, **Missa**, la capella fonda.

Els dijous de 2/4 de CINC fins 2/4 de SIS de la tarda, **adoració eucarística**, a la capella fonda.

Dilluns dia 26,
Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars, verge. Memòria.

Dimarts dia 27,
Santa Mònica. Memòria.

Dimecres dia 28,
Sant Agustí, bisbe i doctor de l'Església. Memòria.

Dijous dia 28,
Martiri de Sant Joan Baptista. Memòria.

Dissabte dia 31,
Sant Ramon Nonat. Memòria.
A les SET del vespre, **Missa de vigília**, a la capella fonda.

Diumenge dia 1,
Sant Gil, abad. Memòria.

Abat benedictí de la Provença, arribà a Núria cap l'any 700, on predicà la fe cristiana. Feu la imatge de la Mare de Déu, i també una campana per convocar els pastors, una Creu per predicar-los l'Evangeli, i una Olla per coura menjar, que compartien. Els segles han reforçat la petja que el Sant deixà en aquestes contrades.

Pregària d'intercessió a Sant Gil a la seva capella de la Vall de Núria.

*Déu omnipotent i etern, que infonguéreu al vostre servent Sant Gil un gran amor a la vostra Mare, i li inspiràreu d'evangelitzar aquestes valls amb l'ajuda d'una Campana, i una creu i una Olla; concediu-nos poder escoltar sempre la vostra veu, adorar la Creu salvadora del vostre Fill, i compartir amb els germans el pa nostre de cada dia.
Per Crist Senyor Nostre. Amén.*

A les DEU del matí, **Missa matinal, al Santuari de la Mare de Déu de Lurdes.** I a les DOTZE del migdia, **Missa solemne**, a l'església parroquial.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 25, a les deu, pels esposos Salvi Arjant i Teresa Padrós Valencia. **I a les dotze**, pels difunts de la família Pagés Puig, i per la Maria Miró Vilardebó en el 22è aniversari.

Dilluns dia 26, en acció de gràcies.

Dimarts dia 27, pels difunts de la parròquia

Dimecres dia 28, per en Pere Guiteras Torras en el 3èr aniversari, i per l'Agustí Baulenas.

Dijous dia 29, per les ànimes del purgatori.

Divendres dia 30, pels esposos Joaquim Vilella Fabrè i Anita Buxaderas Pujol, per en Bernat Noguera Vilella, i per en Josep Codina Soler.

Dissabte dia 31, per en Pere Baucells Camps.

Diumenge dia 1, a les deu, pro populo. **I a les dotze**, pels rectors difunts de la parròquia

La ciutat de Déu és una de les obres del gran Agustí d'Hipona. Sant Agustí, conegut principalment per les Confessions i el tractat sobre la Trinitat, ho és també d'altres obres. A vegades se l'ha definit com l'últim pensador antic i el primer pensador modern. Potser perquè l'arc de la seva vida va coincidir amb la caiguda de l'imperi romà i l'expansió i reconeixement de l'Església cristiana. Ell mateix es va convertir escoltant el gran bisbe de Milà, Sant Ambrós. Filòsof, teòleg, pensador, pastor contemplatiu i bisbe, Agustí escrigué també el que en podríem anomenar la seva filosofia política en què, tractant diversitat de temes, ofereix la seva mirada espiritual respecte la realitat política d'una societat que estava acollint la fe cristiana. Enfront de la tradició política de Bizanci, Agustí reivindica el que avui anomenem la separació de l'Església i l'Estat. Aquest fragment correspon a aquesta obra, descriptiva, analítica dels precedents i del moment històric que es vivia en un imperi en progressiva descomposició. Tanmateix, un tractat que ha estat qüestionat en alguns dels seus capítols. La ciutat de Déu contra la ciutat dels pagans, esdevé una projecció. Per Agustí, la icona ideal de la ciutat dels homes és la Jerusalem celestial. Agustí escrigué aquesta obra en els darrers anys de la seva vida. Ell va morir durant el setge que els vàndals van fer durant la primavera de l'any 430 a la ciutat d'on era bisbe, Hipona, a l'Àfrica romana. En aquest fragment analitza alguns aspectes de les actituds humanes i la dinàmica antropològica del poder.

Capítol VI

Els mateixos romans no van perdonar mai als refugiats en els temples a les ciutats conquerides

Quina necessitat tenim que la nostra paraula vagi a la recerca de moltes nacions que han lluitat entre si, i que cap d'elles ha perdonat als vençuts, refugiats en el les cases dels seus déus? Vegem als mateixos romans. Si portem a la memòria i passem revista a aquests romans, el principal timbre de glòria es va expressar així: "Perdonaràs al vençut i abatràs al superb", i que preferien oblidar les injúries rebudes abans que venjar-se'n. Volem que se'ns digui en quins temples solien fer excepció per deixar en llibertat els qui allí s'hi havien refugiat, en el saqueig de tantes i tan grans ciutats, assaltades i preses per ells per tal d'estendre els seus dominis. ¿Serà tal vegada que obraven així,

però els cronistes de les seves gestes ho anaven silenciant? ¿Com és que pretenien que passessin desapercebudes unes mostres de tant alta pietat per a ells, els qui cercaven ocasions per a poder airejar les seves lloances?.

S'explica de l'il·lustre romà Marc Marcel, conqueridor de la bellíssima ciutat de Siracusa, que abans d'arruïnar-la, es va posar a plorar, de manera que li caigueren abans les llàgrimes, que la sang dels seus habitants. Va tenir interès per respectar el pudor, com a digne de ser tingut en compte amb l'enemic. En efecte, abans d'ordenar com a vencedor, l'assalt de la ciutat, va proclamar un edicte prohibint fer violència corporal a cap persona lliure. La ciutat, amb tot, va ser arrasada, tal com s'esdevé en les guerres, i enlloc hem llegit cap decret pel que, aquest cabdill, tan cast i clement, ordenés deixar il·lès a qui hagués cercat refugi en un o altre temple. Mai s'hauria silenciats aquest fet, en cas d'haver passat, quan no s'han fet callar les seves llàgrimes i l'ordre de no violar el més mínim la decència.

Favio, el destructor de Tarento, és lloat per haver-se abstingut del pillatge dels ídols. El seu secretari li va consultar què havia de fer amb les moltes imatges dels déus que havien capturat, i ell va, -fins i tot-, escampar els seus acudits. Va preguntar com eren, i li van respondre que moltes eren de gran mesura. "Deixem als tarentins -va dir-, els seus irats déus".

Doncs bé, ni el plor d'un ni el riure de l'altre, ni la casta pietat del primer, ni la irònica moderació del segon han pogut deixar passar en silenci els historiadors romans. ¿Com haurien, doncs, deixat de consignar l'haver perdonat un home en honor de qualsevol dels seus déus, fins al punt de prohibir atacar-los o fer-los captius en els seus temples?

